

Heroldův klub
spolek pro amatérské pěstování komorní hudby
dovoluje si Vás pozvat na

Komorní koncert

V pátek 19.5.2017 od 18.30 hod. (půl sedmé)

v Barokním sále Konzervatoře a ladičské školy Jana Deyla,
Praha 1, Malá Strana, Maltézské náměstí 14

PROGRAM:

Vincent d'Indy: Sarabanda a menuet pro dechový kvintet a klavír

Sarabanda. Menuet.

Robert Schumann: Arabeska op. 18 C dur

Eduard Douša: Quintettino Giocoso

Vivo. Blues. Vivo.

P ř e s t á v k a

Antonín Rejcha : Dechový kvintet Es dur op. 88 č. 2

Lento, Moderato. Menuetto. Poco andante – grazioso. Finale - Allegretto

Účinkují:

Tomášské dechové kvinteto:

Jan Borůvka, flétna

Jan Bareš, hoboj

Jan Juna, klarinet

Jaroslav Dráb, lesní roh

Andrej Sochor, fagot

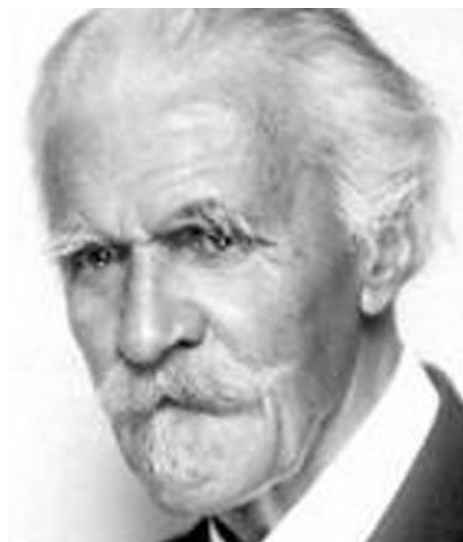
Vojtěch Vojtěch, klavír

Vincent d'Indy

(* 27. března 1851 Paříž, † 2. prosince 1931 Paříž)

Plným jménem Paul Marie Théodore Vincent d'Indy pocházel z pařížského aristokratického, katolického, royalistického prostředí. Rodina brzy rozpoznala Vincentovo hudební nadání a poskytla mu kvalitní profesionální školení. Mladý Vincent mohl poznávat evropský hudební život v jeho bohaté síři. Mezi jiným ho ohromila premiéra Wagnerovy

tetralogie Prsten Nibelungů v Bayreuthu v r. 1876. Stal se obdivovatelem Wagnerova díla i jeho osobnosti. Jeho umělecký vývoj byl však formován spíše studiem u Césara Francka.

Hudba Vincenta d'Indy nese znaky aristokratické noblesy. Najdeme v ní spíše sklony k meditaci a obdiv k přírodě, než Wagnerovské operní scény. Nejznámějším dílem je Symfonie na zpěv horalů.

Pod vlivem osobnosti Césara Francka založil d'Indy Společnost pro pěstování hudby a umění s názvem Schola cantorum, kde dlouhá léta působil i pedagogicky. Později začal učit i na pařížské konzervatoři, kde setrval až do své smrti.

Sarabanda a Menuet op. 72 z roku 1918 jsou dvě části ze starší pětivěté Suity ve starém slohu. Byla původně napsána pro trubku, dvě flétny a smyčcové kvarteto. Toto poněkud kuriózní nástrojové obsazení nahradil autor úpravou pro dechový kvintet a klavír. Ony dvě části osamostatnil, což potvrdil i novým opusovým číslem.

Robert Schumann

(* 8. června 1810 Zwickau, † 29. července 1856
Endenich)

Robert Schumann patří k největším romantikům 19. Století. Byl nejen geniálním skladatelem, ale projevoval se i literárně - za svého pobytu v Lipsku vydával časopis Die musikalische Zeitung, kde se často i kriticky vyjadřoval formou fiktivního dialogu mezi Florestanem a Eusebiem k hudebnímu dění tehdejší Evropy.

Převážnou část jeho obsáhlého díla skladatelského tvoří kompozice pro sólový klavír. Sám Schumann byl až do zranění své pravé ruky znamenitým koncertním pianistou, řadu skladeb věnoval své ženě Kláře Wieckové, dceři svého učitele hudby. Kromě děl klavírních jsou s oblibou hrány jeho koncerty - klavírní, violoncellový a koncert pro čtyři lesní rohy, dále čtyři symfonie a díla komorní. Polozapomenuta je Schumannova jediná opera Manfred.

Arabeska pro klavír, op. 18 byla vytvořena ve šťastném skladatelském období - v sousedství stěžejních klavírních děl, jakými je Fantasie C dur, op. 17, Fantastické kusy, op. 12 či slavná Kreisleriána. Arabeska v tónině C dur je drobné dílko v rondové formě, vhodné pro domácí provozování.

Eduard Douša

(* 31.8.1951 Praha)

Eduard Douša po maturitě na gymnáziu studoval hudební vědu na FF UK a posléze skladbu na AMU u V. Dobiáše a J. Dvořáčka. V průběhu studií v roce 1974 absolvoval studijní pobyt v Itálii na Academic Chigiana. Po absolutoriu na AMU zde ještě dva roky pokračoval postgraduálním studiem.

Ještě před ukončením studií začíná jeho pedagogická činnost - nejdříve učí na Deylově konzervatoři, pak na Ústavu hudební vědy FF UK a Pražské konzervatoři . V roce 2006 se habilitoval jako docent na Univerzitě Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem. Jeho specializací je především česká hudba 20. stol.

Jeho skladatelský záběr je široký - zahrnuje hudbu scénickou hudby, k dokumentárním filmům, orchestrální i komorní. Často se nechává inspirovat konkrétními interprety, takže vznikají díla psaná na míru pro konkrétní umělce (M. Laštovku) nebo soubor (Panochovo kvarteto, kvarteto Apollon).

Stejně vznikl i dechový kvintet **Quintettino giocoso** - tato krátká, ale velice milá a půvabná třívětá skladbička vznikla pro mladé dechové kvinteto Belfiato, tou dobou studující na pražské AMU. Zaujala nás na jednom jejich koncertě a proto jsem pana docenta požádal o svolení, abychom ji mohli též hrát. S nevšední ochotou nejen, že nám dal souhlas, ale i poslal partituru. Takže Vám ji dnes s radostí zahrajeme.

Antonín Rejcha

(* 27. února 1770 Praha, † 28. května 1836 Paříž)

Antonín Rejcha se narodil v Praze na Starém městě jako syn pouličního hudebníka Šimona Rejchy. Jeho otec však brzy zemřel, matka se záhy znovu vdala a o syna ztratila zájem. Ten proto ve 12 letech utekl k dědečkovi do Klatov, odkud v 15 letech odešel za strýcem Josefem Rejchou, cellistou Wallensteinské kapely. Zde nejen rozvíjel svůj hudební talent, ale studoval i na

univerzitě v Bonnu. Se svým vrstevníkem a kolegou - violistou ze zdejšího divadelního orchestru Ludwigem van Beethovenem navštěvovali přednášky matematiky, filosofie a měli i stejného učitele hudby - Ch. G. Neefeho.

Po obsazení Bonnu Napoleonem r. 1794 odešel do Hamburku, kde se živil jako učitel hudby a skladatel. Po krátké době opustil i Hamburk, chvíli pobýval v Paříži a ve Vídni, až od roku 1808 se definitivně usadil v metropoli nad Seinou. Zde působil nejdříve jako pedagog, posléze dokonce jako ředitel pařížské konzervatoře. Jeho žáky byli mimo jiné i Hector Berlioz, Charles Gounod a César Franck. Za své zásluhy byl r. 1835 vyznamenán Řádem čestné legie.

Antonín Rejcha byl uznáván pro své hudebně-teoretické spisy, pro své pedagogické působení, ale pro nás, dechokvintetisty, má stejný význam jako Haydn pro smyčcová kvarteta nebo Bach pro varhaníky. Nebyl první, kdo pro toto nejbarevnější z komorních těles psal, ale svým dílem toto obsazení standardizoval a položil 24 základních, pevných kamenů, na kterých jeho následovníci mohli bezpečně a dobře stavět.

Pro dnešní koncert jsme vybrali v pořadí druhý **kvintet** dle opusového značení, tedy **op. 88 č. 2 Es dur** (všech 24 kvintet je rozděleno do čtyř opusových čísel po 6 kvintetech - op. 88, op. 91, op. 99 a op. 100). Je to ze všech jeho kvintet nejznámější, nejhranější. V současné době je možné jej slyšet ve dvou verzích, my jsme se rozhodli pro verzi původní. Největší rozdíl je ve třetí, volné větě. Originální partitura zde má i hezkou fugu téměř barokního znění.